

Et voksent menneske ser TOTALT latterligt ud på et elløbehjul ... eller hvad? Jeg er ikke længere sikker, efter at det i weekenden viste sig, at der skal to hjul til en tango

Fjollede elløbehjul er ved at blive mainstream på Københavns cykelstier, og selv om kulturjournalist Rasmus Romulus Palludan ikke først så sig selv som typen, der bemander disse fartøjer, så mundede hans weekend ud i en eldreven romance.

»Det er en joke!« tænker jeg ved ankomsten til Københavns Hovedbanegård på en matblå fredag aften. Foran indgangspartiet ser jeg hele otte af disse idiotiske nytillkommere stå og glane.

»Man er vel pr. definition en af Bibelens apokalyptiske ryttere, hvis man ruller ud i natten på et af disse parkerede elløbehjul?« tænker jeg og slentrer videre.

Havde du spurgt mig for et et år siden, ville det være min klare vurdering, at der er omtrent samme sandsynlighed for, at elektriske løbehjul bliver mainstream på cykelstierne, som sandsynligheden for, at Tivolis radiobiler pludselig får storhedsvanvid, bryder ud af forlystelsesparken og begynder at køre parløb med de rigtige biler.

Men hey, jeg er i den grad fejlbarlig, og der er ingen vej uden om den historiske konklusion på vejene:

ELEKTRISKE LØBEHJUL PÅ CYKELSTIERNE ER I RAMME, RULLENDE ALVOR BLEVET EN TING!

På gåben mod Rådhuspladsen bekræftes min tese. Adskillige løbehjul summer forbi mig som spyfluer, typisk manøvreret af teenagere, nok blot *first movers* i bogstavelig forstand?

På næste gadehjørne ser jeg flere elløbehjul i to farver fra to forskellige firmaer, Lime og Voi.

Måske er det *nu*, DR Drama bør lave en hæsblæsende reversionering af tv-serien "Taxa", nu med titlen "Scooter", der følger to løbehjulsfirmaers hårdkogte konkurrence om byboernes gunst. De kan genbruge soundtracket fra den originale serie, men hvem skal løfte arven fra Taxa Mike? Den kæderygende badboy Scooter Mick?

Ved H.C. Andersens Boulevard

har en first mover-fyr på omkring 15 år netop parkeret sit løbehjul. Hvordan fungerer betalingssystemet, spørger jeg?

Han skeler op fra sin North Face-kasket:

»Det er supersmart, sådan der, ik'. Du betaler for den tid, du bruger på turen, sådan der. Og så kan du bare stille løbehjulet, hvor det passer dig bagefter, sådan der, ik',« siger han.

»Klart smart!« responderer jeg, selv om ikke-teenagere som mig også kan føre sag for, at forretningsmodellen kunne vendes på hovedet, så firmaerne betaler kunderne for antallet af minutter, brugerne har befundet sig oven på dette pinlighedens rullende epicenter.

Eller ... Måske er jeg for hård? De er federe end transportmid-
del-parodierne over dem alle:
Segways. Og de er vel egentlig
85 ganske miljørigtige?

Min cykel befinder sig i Aarhus,
så måske det alligevel kunne være
morsomt at tage et Voi-løbehjul i
stedet for bussen? Skulle jeg liiiii-
90 ge ...? Voi the fuck not?

Jeg downloader Voi-app'en,
men tanke bliver ikke til hand-
ling, fordi jeg slæber på en bøvlet
kuffert. Desuden har jeg endnu
95 ikke tænkt følgende store eksisten-
tielle og yderst æstetiske dilemma
til ende: Er det uværdigt for en (i
fysiologisk forstand) voksen mand
at køre på elløbehjul?

100 Her følger tre oplevelser på lø-
behjul, der i weekenden har ændret
min holdning til dem.

Fredag: Løbehjulsoplevelse nr. 1

Det er blevet mørkt, pisregner,
105 og jeg skal mødes med en ven på
Nørrebro-baren Sabotøren. Lang-
somt begynder min indre og altid
stædige drengerøv at massere min
indledningsvise modvilje over for
110 løbehjulene. En enkelt tur? Min
ven vil nok synes, at jeg er sjov,
hvis jeg – på sådan en ironisk
måde, selvfølgelig – ankommer til
baren i læderjakke, med solbril-
120 ler, i silenende regn og på et skide
løbehjul. Som en discountudgave
af John Travolta i "Grease".

Jeg åbner igen Voi-app'en og
ser på et Google Maps-lignende
120 kort, at nærmeste Voi-køretøj står
omkring 50 meter væk. Det viser
sig faktisk at være underholdende
at gå på jagt efter uhyret. Nu nåede
jeg aldrig at ride med på Pokémon
125 Go-bølgen, men måske er oplevel-
sen sammenlignelig med jagten på
en elektrisk Pikachu?

Løbehjulet står rankt og køre-
klar ved siden af et STOP-skilt.
130 Ganske praktisk registrerer min

telefon automatisk tohjuleren, da
jeg nærmer mig. Displayet foreslår,
at jeg låser den op. Jeg trykker o.k.

165 »Bip,« siger transportmidlet,
hvis lygter nu begynder at lyse.

Lød den egentlig ikke lidt som en
nuttet Pikachu?

Den elektriske hævner er i hvert
170 fald lige så let at "knappe op" som
en dåsebajer.

Da jeg fræser ned ad Guld-
bergsgade, bliver min intense,
indledningsvise skepsis udfordret
voldsomt af den banale årsag, at
145 min nye makker er *virkelig* sjov at
køre på.

Fuld fart! Jeg overhaler et par
sløve cyklister, der synes at trampe
180 i pedalerne ... men mig? Jeg strøm-
mer ligesom bare gennem natten.

Folk brokker sig over el-scoo-
tere i udlandet, bl.a. i Los Ange-
les, hvor de kaldes en »plage«,
og UHA-UHA, nu kommer de til
155 Danmark!? Nej, ikke UHA-UHA.
Ro på. I Los Angeles har de ikke
cykelstier, hvorfor scootererne kører
på fortovet. Det er dømt til at gå
gak. Men mon ikke Københavns
160 trafikårer har by- og hjerterum til
at kunne adoptere disse nye blodle-
gerner? Meningsdannere skriver i

Grundet pisregnen
har jeg trukket kraven
på min læderjakke op
over hovedet med den
konsekvens, at jeg
– ud over at befinde
mig på et løbehjul –
også er hensunken i
en krumbøjet Klokke-
en-fra-Notre-Dame-
positur, der utvivlsomt
får mig til at ligne
rumvæsnet E.T. på
vej til Månen i en
cykelkurv.

RASMUS ROMULUS PAL-
LUDAN, KULTURJOURNALIST

aviser, at løbehjulene flyder »over-
alt«. Øh, som cykler eller hvad?
165 Og lyder den gamle vending ikke:
Forandring fræser?

»Ak ja, mangel en party-pooper
vil frarøve mig min party-scooter,«
tænker jeg på vej mod baren, mens
mine tanker på min vej passerer
170 nogle af de tilbageskuende hold-
ninger til elløbehjul, der på inter-
nettet i øvrigt synes at ligge og
flyde overalt.

175 Succes! Min ven gnægger *med*
mig i barens døråbning, da jeg
Travolta-triller ind i scenen som en
KOLOSSAL douche bag. De andre
bargæster, der ikke er med på
180 joken, griner yderst overraskende
ikke *ad* mig. Måske så de mig slet
ikke? Det må forblive et mysteri-
um. Jeg kan i mørket alligevel ikke
se en skid gennem mine regndråbe-
185 belastede solbrilleglas.

Lørdag: Løbehjulsoplevelse nr. 2

Lørdag aften sidder jeg i en anden
kammerats lejlighed, slubrer øl og
hører musik. Og da vi skal videre
190 til Harbo Bar i Blågårdsgade, er
jeg lidt til besvær, fordi jeg ikke
har cykel, men ...

»Jeg kan da bare tage et løbe-
hjul?« indskyder jeg hovsa-agtigt.

195 »De ser simpelthen så latterlige
ud,« konstaterer han.

»Ja, ja, det gør de selvfølgelig,
selvfølgelig, « svarer jeg, men er
kommet i tvivl.

200 Måske er det lidt med kærlighed
til elløbehjul som med kærlighed
til mennesker: Når først en forel-
skelse er i gang, så sættes fornuf-
ten kortvarigt ud af spil.

205 Min ven finder sin cykel. Jeg
finder mit løbehjul.

»HOLD KÆFT, HVOR SER
DU LATTERLIG UD!« udbryder
han, da vi ræser hen over Dronning
210 Louises Bro.

Denne gang har han dog TO-
TALT ret. Grundet pisregnen har

jeg trukket kraven på min læder-
jakke op over hovedet med den
215 konsekvens, at jeg – ud over at
befinde mig på et løbehjul – også
er hensunket i en krumbøjet Klok-
keren-fra-Notre-Dame-positur,
der utvivlsomt får mig til at ligne
220 rumvæsnet E.T. på vej til Månen i
en cykelkurv.

Vi drikker os glade, som man
jo gør, tager videre til en ny bar,
som man jo gør, her får jeg klok-
225 ken AV-AV-AV øje på en pige, som
man jo gør. Hun er iført en rød
heldragt med nogle mønstre, som
jeg i skrivende stund ikke husker,
fordi hendes smil stjæler opmærk-
230 somheden. Vi har ikke udvekslet et
ord, da det lidt friskfyragtigt ryger
ud af munden på mig:

»Skal vi ikke tage en kaffe sam-
men i morgen kl. 12?«

235 »Det kan vi godt!« svarer hun
lidt friskpigeagtigt.

Søndag: Løbehjuloplevelse nr. 3

Som en direkte konsekvens af en
høj, sitrende sommerson bobler
240 byens beboere af munterhed om
formiddagen.

Jeg svæver mod kaffemødet på
et nyfundent e-løbehjul, igen med
solbriller på kraniet, og denne gang
245 iklædt en irgrøn trenchcoat, der
flagrer bag mig som en art super-
heltekappe. Særligt kappen bringer
mig pludselig tilbage på tvivlens
tågede territorier:

250 Tiltrækker jeg mig ikke liiiid
for meget opmærksomhed på Nør-
rebrogade på mit *fucking* løbehjul?

Og cruiser jeg i virkeligheden slet
ikke på Nørrebrogade, men i stedet
255 hen over den usynlige grænse fra
liret til latterlig?

Jeg føler større tryghed, da jeg
nærmer mig en anden Voi-kører
lidt længere fremme på cykelstien.
260 Vi danner en slags kon-Voi.

Da vi stopper i et kryds, bliver
han omringet af kluntede cyklister.
Jeg hæver øjenbrynene en anelse
og sender ham et lille indforstået
265 jeg-kender-følelsen-nik.

På kaffebaren Fætter Fætter på
Griffenfeldsgade kan jeg efter få
minutter konstatere, at sommer-
pigen har en smittende humor, så
270 jeg tør efter et kvarters tid at være
hudløst ærlig:

»Jeg ankom hertil på løbehjul,«
bekender jeg.

Til mit held spreder en barnlig
275 nysgerrighed sig i hendes ansigts-
folder. Hun spørger entusiastisk,
om hun ikke må prøve en tur?

»Jo, selvfølgelig!« svarer jeg
overrasket.

280 Hun kører ivrigt op og ned ad
gaden, bagefter kysser vi lidt hen
over cafébordet og beslutter os så
for at gå en tur på vores biologiske
bentøj. Tiden triller dog hurtigt af
285 sted, og med ét skal hun nå et snar-
ligt tog nordpå:

»Kan du ikke køre mig til
hovedbanegården på et løbehjul?«
foreslår hun.

290 Et Voi-là! Nu flyver vi gennem
København, to personer på ét løbe-
hjul, og i retning af stationen, hvor
min løbehjulsodyssé begyndte på

en matblå fredag aften. Vi passerer
295 H.C. Ørstedsparken, hvor solguden
Apollon troner i statueform, sten-
sikkert i strålende humør.

Hendes løsthængende hår
danser rastløst rundt i brisen, det
300 funkler som guldtråde, så man kan
let få den tanke, at det bliver akti-
veret af nogle solcellepaneler, som
hun gemmer et sted på kroppen. I
momenter kilder håret mine kin-
305 der, mens Indre Bys facader glider
majestætisk forbi os i slowmotion.
Hendes varme hænder holder mig
om livet, og det slår mig, at denne
elektriske formiddag sgu *er* livet.
310 Måske er jeg gået hen og er blevet
småforelsket ... i løbehjul, selvføl-
gelig.

SØNDAGSTANKER

Søndagstanker er en klumme om hverdagen
og livet.

Søndagstanker skrives på skift af Jyllands-
Postens klummeskribenter.

I denne uge deler journalist Rasmus
Romulus Palludan sine tanker om et nyt
fænomen i trafikken: elløbehjul.